Газета Верховної Ради України

Голос України

№ 76 (2323) ▪ Четвер, 27 квітня 2000 року ▪ Ціна договірна

Прапор Перемоги у Києві

Кілька днів стяг, який у травні 1945 року здійняли над рейхстагом, перебуватиме в залі Слави Музею історії ВВВ, звідки знову вирушить до Москви

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

▪ *1691 р. Козачі загони Семена Палія розгромили татарські орди під Очаковом.*

▪ *1816 р. Народився архітектор Олександр Беретті (спорудив у Києві нинішній будинок Президії НАНУ).*

▪ *1906 р. Народився Євген Шабліовський, літературознавець.*

▪ *1995 р. В Україні засновано першу державну нагороду — орден Богдана Хмельницького.*

27 квітня

Ініціатива, проекти, експертиза

Президент України Леонід Кучма звернувся з листами до Голови Верховної Ради Івана Плюща та Прем'єр-міністра Віктора Ющенка з приводу імплементації (потреби видання відповідних законів) рішень всеукраїнського референдуму.

Для цього Л. Кучма створює комісію з підготовки законопроектів, які випливають з рішень всеукраїнського референдуму за народною ініціативою, зокрема про двопалатний парламент.

Глава держави вважає, що до її складу має бути включено представників Президента, Верховної Ради, Кабінету Міністрів, центральних і місцевих органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, наукових установ, політичних партій, громадських організацій.

У посланнях Президента викладено прохання до І. Плюща та В. Ющенка подати свої пропозиції щодо кандидатур до складу вказаної комісії.

Водночас Президент України Леонід Кучма звернувся з конституційним поданням до Конституційного Суду щодо законопроекту про внесення змін до Конституції за результатами референдуму. Ідеться про внесення змін до ст. 76 Конституції щодо кількісного складу ВР; вилучення ч. 3 ст. 80 про недоторканність народних депутатів; доповнення до п. 8 ст. 106 Конституції щодо умов розпуску парламенту.

Парламентське співробітництво триватиме

Перший заступник Голови Верховної Ради України Віктор Медведчук прийняв Надзвичайного і Повноважного Посла Російської Федерації в Україні Івана Абоімова на його прохання.

Іван Абоімов висловив від імені керівництва Федеральних Зборів Російської Федерації глибоку зацікавленість у розвиткові тісного, всебічного співробітництва з українським парламентом. Під час зустрічі досягнуто домовленості з українською стороною про те, що у травні до Києва прибуде голова Комітету у закордонних справах Державної Думи РФ Дмитро Рогозін. Він має обговорити з українськими колегами актуальні питання подальшої активізації ділового співробітництва законодавчих органів двох дружніх країн.

Віктор Медведчук заявив: Верховна Рада України — за багатопланове співробітництво з обома палатами Федеральних Зборів Росії і сподівається на продовження плідних парламентських обмінів.

(Закінчення на 5-й стор.).

Вони подарували Батьківщині захисників, а самі лишилися без захисту

Коли стається техногенна катастрофа або аварія на шахті й гинуть люди, про це повідомляють у засобах масової інформації, перші особи країни висловлюють співчуття сім'ям загиблих, створюється урядова комісія, яка вивчає причини трагедії та інше. А коли гинуть мирного часу їхні діти-солдати, ніхто галасу не здіймає. Їх тихо привозять у цинкових трунах і тихо ховають. З лав українських Збройних сил щороку не повертаються додому майже 500 юнаків. Найчастіше їхні командири, привозячи матері тіло сина, стверджують, що хлопець покінчив життя самогубством. Хоча здебільшого, навіть не будучи судмедекспертами, батьки бачать, що їхнього сина закатовано або вбито. Про це не заведено казати вголос. Але й мовчати неможливо.

(Закінчення на 6-й стор.).

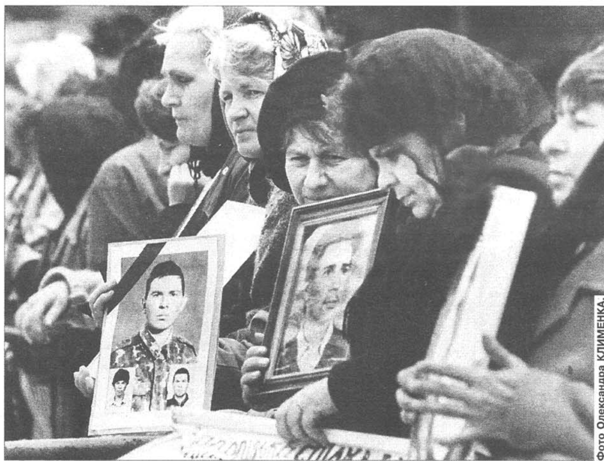

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Акція «ГУ»

Великодній обід — сиротам

СЬОГОДНІ об 11-й годині у хмельницькому барі «Едем» (директор Сергій Єкименко) відбудеться благодійна великодня акція для майже 120 діток із притулку, дитячого будинку, старшої групи Будинку маляти та школи-садочку для дітей із послабленим слухом. Її проводять представництво Національного фонду «Україна — дітям» у Хмельницькій області (голова Юрій Козловський), Подільський корпункт газети «Голос України» (власкор Михайло Василашко), Українська православна церква Київського патріархату (отець Михайло) та Асоціація дитячого харчування міста (директор Надія Кравчук).

Я вам пишу...

А чим тил завинив?

Напередодні 55-ї річниці Перемоги велика увага з боку влади приділяється ветеранам війни — учасникам бойових дій. Але чому мовчать про тих, хто кував перемогу в тилу: день і ніч працював біля верстатів або вирощував та відправляв на фронт хліб?..

В. ПИСАРЕНКО, М. СКЛЯРЕНКО.

Сміла Черкаської області.

Передплата-2000

На коні з причепом і зовсім без ризику

Асоціація рисистого конярства України та її президент Василь Шапран з перших номерів виходу у світ «Голосу України» (а це вже десятий рік!) підтримують газету, її передплатників, надаючи заохочувальні призи читачам. Пенсіонеру з Гадяцького району Сергію Іллічу Швецю пощастило двічі: позаминулого року він виграв племінного дібрівського коня, а нинішнього — автомобільний причіп виробництва Крюківського вагонного заводу. Як кажуть, масть у руки!

2 травня на іподромі Дібрівського державного кінного заводу стартує національний сезон перегонів на рисаках. Всього буде розіграно шість призів. Серед учасників — елітні жеребці й кобили з вітчизняних заводів під сідлом найсильніших майстрів виїзки.

Відкриття сезону пройде під генеральним патронатом Аграрної партії України. А передплатникам нашої газети на друге півріччя спонсори виділяють чудовий приз — лоша.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

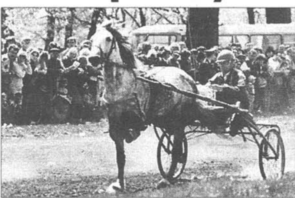

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Спробував і виграв!

▪ *На території Луцького аеропорту вибухнули п'ять ємкостей з бензином. Жертв немає.*

▪ *На шахті «81-Київська» ДХК «Ровенькиантрацит» електровоз смертельно травмував шахтаря.*

▪ *Податкова міліція Харкова поклала край діяльності місцевої підпільної фармацевтичної фабрики.*

P. S.

«Не треба Чорнобилів» — головна вимога акції, яку проводило громадське молодіжне об'єднання «Зелена альтернатива».

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Сергій Головатий — «за» двопалатний парламент, який обиратиме Президента

Про це він заявив під час прес-конференції, присвяченій аналізу можливих сценаріїв реалізації питань референдуму. За словами народного депутата, сьогодні можна розглядати три моделі майбутнього України, причому дві з них залежатимуть від глибини неконституційного втручання у Конституцію. Проте обидва ці шляхи ведуть до ізоляції України від Європейського співтовариства.

Разом з тим Сергій Головатий вважає, що у Верховної Ради з'явився унікальний шанс — провести реформу системи державної влади, яка ні на йоту не суперечила б тому, що начебто підтримано народом на референдумі. Стосовно реформи інституту недоторканності, то, на думку С. Головатого, визначальним має стати положення Конституції України, яке гласить: «Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду». Бо поки що в Україні право людини на недоторканність не забезпечене, оскільки за Перехідними положеннями Конституції рішення щодо притягнення до кримінальної відповідальності, затримання або арешту громадянина приймає не суд, а виконавча влада в особі міліції, прокуратури та СБУ. Бо, скоріше за все, порушуючи питання про позбавлення депутатів Верховної Ради недоторканності, ініціатори насправді хотіли отримати додаткові важелі впливу на депутатів, зробивши їх такими само незахищеними, як усі громадяни. Щоб забезпечити рівноправність усіх громадян, С. Головатий пропонує, по-перше, негайно скасувати Перехідні положення Конституції в частині запровадження ст. 29 Конституції і ввести її в дію з метою негайно забезпечити недоторканність кожного громадянина України та щоб рішення щодо притягнення до кримінальної відповідальності приймала не міліція, а суд. По-друге, щоб більшість Верховної Ради не могла розправитися з депутатами від опозиції, потрібно скасувати частину третю ст. 80 Конституції України і визначити, що згоду на притягнення до кримінальної відповідальності чи на арешт депутата треба отримати не у більшості Верховної Ради, а у Верховного Суду України. У цьому випадку єдиний привілей депутата, порівняно з громадянином, у тому, що стосовно депутата рішення прийматиме вища судова інстанція, а не, скажімо Печерський районний суд.

Аналізуючи питання запровадження двопалатного парламенту та повноважень Президента розпускати Верховну Раду, С. Головатий зазначає, що для України справді ідеальним владним устроєм міг би стати саме устрій із класичним типом двопалатного парламенту. При цьому нижня палата парламенту (Верховна Рада в кількості 300 депутатів) має обиратися за партійними списками по загальнонаціональному округу. Протягом місяця нижня палата повинна створити більшість, яка обирає Прем'єр-міністра України і призначає за його поданням склад Кабінету Міністрів України. І лише нижня палата повинна мати право відправляти прем'єра у відставку та змінювати склад його кабінету. А коли нижня палата не зможе утворити більшість та сформувати уряд або якщо вона не прийме у конституційний термін бюджет, то Президент зобов'язаний, а не «має право», розпустити нижню палату і призначити позачергові вибори.

Натомість верхня палата (умовно Земельне Віче у кількості 150 депутатів) обирається у мажоритарних земельних округах. При цьому до верхньої палати не повинні обиратися діючі керівники місцевих органів влади, щоб не порушити принцип розмежування законодавчих і виконавчих функцій. Верхня палата повинна мати право вето щодо законів, прийнятих нижньою палатою, затверджуватиме бюджет, призначатиме на посади та звільнятиме з посад у випадках, передбачених Конституцією України. Крім того С. Головатий не виключає, що один раз на п'ять років можна було б проводити спільне засідання обох палат, на якому і обирати Президента України. За його словами, незабаром усі ці пропозиції буде внесено на розгляд парламенту.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Депутатська профспілка має задум

Міністерство юстиції України днями видало свідоцтво про реєстрацію об'єднання громадян — Всеукраїнська професійна спілка народних депутатів України.

Голова ради нової профспілки Леонід Гармаш розповідає, що у їхній діяльності багато аспектів, зокрема й організація роботи клубу «Парламент».

Нещодавно було своєрідно проілюстровано досягнення нового об'єднання: біля Верховної Ради України: на майдані перед її будинком експонували дельталіт з написом на борту «Парламент», розроблений у громадському Харківському конструкторському бюро «МООЛ» під керівництвом головного конструктора Мазуренка. У доведенні цієї новинки від задумок до втілення в метал, а нині — і запланованого впровадження в масове виробництво бере участь більш як 200 народних депутатів України — членів нашої профспілки.

Формується Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення

Комітет з питань свободи слова та інформації Верховної Ради України звертається до фракцій і депутатських груп парламенту, об'єднань громадян з проханням подати пропозиції щодо кандидатур до складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

Порядок призначення, кваліфікаційні вимоги до членів цього органу та їхній правовий статус визначено статтями 5—11 Закону України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення» («Відомості Верховної Ради України», 1997 р., № 48, ст. 296).

Пропозиції прийматимуться комітетом до 6 травня 2000 року за адресою: м. Київ, площа Лесі Українки, 1, контактні телефони: 296-84-88, 296-82-04.

Комітет Верховної Ради України з питань свободи слова та інформації.

Небезпека моменту

Днями відбулося засідання Центрального Проводу Народного руху України. Крім внутрішніх партійних питань, на ньому обговорювали ставлення НРУ до результатів волевиявлення від 16 квітня. Рух визнає небезпеку моменту: проведення референдуму здійснювалося на основі старого закону, в умовах нервових можливостей для різних політичних сил, що ускладнювало процедуру голосування та призвело до загострення внутрішніх суперечностей в українському суспільстві. Прийнято рішення — доручити фракції Руху у Верховній Раді сприяти якнайшвидшому прийняттю нових законів про всеукраїнський референдум та про вибори народних депутатів України, а також активно включитися в подальший конституційний процес, аби мінімізувати можливі негативні наслідки результатів референдуму.

Соціалісти проти олігархів

Про підготовку КПУ до повторних виборів у десяти одномандатних округах ми розповіли у попередньому номері.

На відміну від «авангарднішої» сили соціалісти мають намір охопити кілька округів. СПУ не грішить надмірним честолюбством: «Наше завдання полягає не так у висуненні своїх кандидатів, як у недопущенні до парламенту представників олігархів», — пояснив позицію лідер соціалістів Олександр Мороз. Партія заради цієї мети готова співпрацювати з усіма політичними силами, звичайно, крім самих олігархічних «клубів за інтересами».

За депутата замовте слово

Розслідування «Голосу України»

Конфлікт, який розгорівся довкола призначення народного депутата України Едуарда Креча на посаду голови правління ВАТ «Содовий завод», має кілька причин. По-перше, правову, а по-друге — економічну. І невідомо, яка з них відіграє головну роль. Власне, можна навіть стверджувати: конфлікту як такого немає.

На майдані біля палацу...

Після обрання Едуарда Креча народним депутатом України ВАТ «Содовий завод» очолює третій голова правління. Хто і чому обумовив вибір на цю посаду Валерія Супруна, історія замовчує.

Проти призначення Валерія Супруна протестувало чимало людей, в тому числі й Едуард Креч. Останній був переконаний: новий голова правління із завданнями, записаними у конкурсній програмі, не впорається. Свої застереження щодо програми претендента висловили науковці. Однак до думки цих людей не прислухалися.

Але уже незабаром стало зрозуміло: реалізувати програму не вдасться. Та й, схоже, ніхто її реалізовувати не збирався. Про це є відповідні висновки робочої групи тодішнього Міністерства промислової політики. Найцікавіше, під час засідання цієї групи у Слов'янську сам Валерій Супрун зізнався: пустити цех кальцинованої соди, довкола якого і будував свою програму претендент на високу посаду, можливості немає. Що, до речі, зафіксовано у протоколі засідання робочої групи.

Не дивно, що підприємство невдовзі почало працювати зі збоями і водночас знайшлися ті, хто вирішив його придбати. Всього за... 1400 гривень боргу.

Власне, ці обставини і змусили Едуарда Креча повернутися на підприємство, якому він віддав понад 10 років.

Але опоненти не дрімали — інформацію про повернення народного депутата на посаду голови правління вони отримали, схоже, ще після перших розмов про таку можливість. У місцевій і київській пресі була розгорнута потужна кампанія із залученням громадськості міста Слов'янська. Саме тоді, коли виробництво фактично зупинялося і могло перейти до рук однієї з дніпропетровських фірм шляхом банкрутства, Едуарда Креча звинувачували в усіх можливих і неможливих гріхах, у тому числі у розвалі виробництва. Цікаво, що буквально через місяць робоча група Мінпромполітики зробить інший — протилежний — висновок: «Постачання розсолу та відвантаження крейдяної крихти розпочате ще попереднім керівництвом (підкреслення власне — **Авт.**). Виробництво триполіфосфату на давальницькій сировині також розпочате ще до призначення Супруна В. М.».

Узагалі протокол засідання робочої групи має чимало цікавої інформації, однак за браком місця цитувати не буду. Додам лише. Аби зупинити процес банкрутства, ЗАТ «Реактив», яке орендує два цехи у підприємства, запропонувало погасити борг перед кредиторами. Однак керівництво ВАТ «Содовий завод» від допомоги відмовилося і почало виживати «Реактив» зі своєї території, хоча налагодити власне виробництво чи то не зміло, чи то не захотіло. Водночас ЗАТ «Реактив» сплачує щомісяця до міської казни у вигляді податків достатньо коштів, щоб виплатити двомісячну зарплату вчителям і медичним працівникам...

Чи й справді у Феміди зав'язані очі?

Тому і немає нічого дивного, що Фонд державного майна вирішив поновити на посаді голови правління Едуарда Креча. Бо ФДМ б'ється за кожну копійку, щоб наповнити держказну коштами від приватизації. А тут підприємство, визнане стратегічним і таким, яке не підлягає продажу, може за безцінь перейти у приватні руки. Логіка ФДМ зрозуміла: повернути кермо керівникові, який вміло вів підприємство.

Проте Печерський районний суд столиці вирішив інакше. Він прийняв рішення поновити Валерія Супруна на посаді голови правління. Аргументація вельми цікава. Однак не беззаперечна. Мовляв, Едуард Креч просив не про поновлення на роботі, а про працевлаштування. Так, ніби-то його обрали народним депутатом не з цієї посади і звільнили з посади не у зв'язку з обранням до парламенту.

Власне, хоч як це парадоксально, наші законодавці найменш захищені громадяни держави з точки зору трудового законодавства. У країнах старої демократії політика давно стала професією. В Україні, як і на всьому пострадянському просторі, поки що професії політика фактично не існує. Отож народними обранцями стають різні категорії громадян. А після закінчення терміну перебування у законодавчому органі багато хто з них не може працевлаштуватися.

А коли законодавець хоче повернутися на старе місце роботи, йому чомусь пропонують спершу зняти повноваження народного депутата. Хоча, скажімо, коли Президент призначає міністрів з числа законодавців, ніхто не стверджує, що це суперечить статусу народного депутата. Адже тільки після вступу на посаду міністр-депутат пише заяву про складання повноважень народного обранця. І це логічно.

Тому дивним мені видається рішення Печерського райсуду. Щоправда, воно оскаржене у Київському міському суді. Отож, як мовиться, життя триває. І тому не ставлю крапку у своєму розслідуванні, а пишу: далі буде.

Володимир КОРОЛЮК.

Шукайте донорів

Учора вперше у Київському інституті клінічної радіології відкрито Центр трансплантації кісткового мозку. Він розпочав свою діяльність саме в сумнозвісну річницю Чорнобильської катастрофи. Однак цей подарунок не лише «чорнобильцям».

За словами заступника головного лікаря Едуарда Баранова, організувати центр допомогли німецькі компанії «Сіменс» та «Кранц ТКТ». Вони надали медичного устаткування на суму відповідно 1 та 2,5 мільйона німецьких марок. Тепер є змога надавати послуги не лише з пересадки кісткового мозку, а й іншим хворим.

Заступник голови Київміськдержадміністрації з питань охорони здоров'я та соцзахисту населення Валерій Бідний зазначив, що операції з пересадки кісткового мозку розпочнуться вже скоро. Насамперед треба «увійти» в Міжнародний банк даних з пересадки кісткового мозку. Бо своїх донорів в Україні поки що немає. Коштуватиме така операція майже 60 тисяч гривень. За кордоном вона значно дорожча: від 60 до 200 тисяч доларів. Донорський кістковий мозок надаватимуть хворому безкоштовно: або рідня, або донор.

Привітали присутніх з відкриттям центру і перші особи держави: Президент України Леонід Кучма, Голова Верховної Ради Іван Плющ, яких супроводжував голова Київської міської держадміністрації Олександр Омельченко.

Кирило ВОЗНИЙ.

Київ.

«Так хочеться справити з чоловіком новосілля»

Київський репортаж

Вони були удвох: мати Галина Мефодіївна й син Володимир. Донька з маленькою дитиною вдома, згодом скаже мати, а чоловік хотів теж на церемонію, але... В залі Київської державної адміністрації у сумні роковини Чорнобильської трагедії міський голова Києва Олександр Омельченко вручав учасникам подій, сім'ям «чорнобильців» цінні подарунки, ордени і ордери на квартири.

— Сім'я Бурлаки Миколи Івановича отримує ордер на трикімнатну квартиру, — оголосила ведуча.

З букетом квітів Галина Мефодіївна повернулася на місце в залі.

— Ось, — видихнула, простягнувши синові папірець. — Отримали квартиру в будинку по вулиці Китаївській. — На очах заблищали сльози...

— Батько наш у лікарні, — розповів Володимир. — Був практично з перших днів біля реактора. Підвозив машиною рідкий цемент. Під'їжджав до самого транспортера (звідти заливали вогняне пекло), де, як то кажуть, і нога людська не ступала. Казав, що працював у масці, спецодязі. В машині була неймовірна спека — задихався. Через це дехто з водіїв знімав маску, щоб хапнути повітря. А замість того отримували ще більшу дозу радіації.

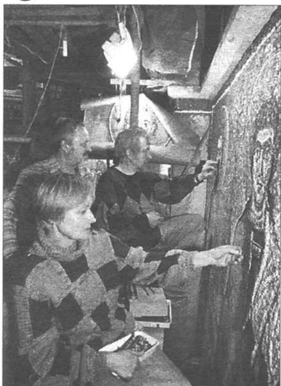
У 1987 році у нього стався інсульт. Нині батько перебуває в онкологічному центрі в Києві. Діагноз — рак сечового міхура. А йому ж лише 56...

За словами міського голови Олександра Омельченка, плановано заходи щодо відпочинку дітей-«чорнобильців». До слова, їх у столиці близько 174 тисяч. Цьогорічний відпочинок дітлахів пройде на Чорноморському узбережжі Криму, в оздоровчих закладах Трускавця, на туристичних базах Карпат.

Віталій КРАСНЮК.

Фотофакт

До Дня Києва реставратори завершують центральну частину Михайлівського Золотоверхого собору. Художники прагнуть відтворити справжнє диво, яким був собор у давнину.

Фото Володимира ФАЛІНА (ДІНАУ).

Спорт

«Бронзовий» початок

■ Важка атлетика

Чемпіонат Європи. Софія. Українка Олена Зіновьєва виборола бронзову медаль у ваговій категорії до 48 кг. А «золото» в цій категорії зі світовим рекордом здобула болгарка Донка Мінчева. Срібна відзнака в італійки Єви Джиганті.

Світовим рекордом відзначилися й чоловіки. У ваговій категорії до 56 кг у поштовху високі кілограми показав турецький атлет Халіл Мутлу. Він став чемпіоном Європи. Як відомо, українські спортсмени найліпше виступають у важких категоріях. Успіхів їм!

Матч у Сараєво

■ Футбол

Товариська зустріч. **Збірна Боснії і Герцеговини — збірна світу. 0:1.** Єдиний м'яч у поєдинку забив на 83-й хвилині з пенальті капітан команди «зірок», італієць Роберто Баджо.

Останні перевірки

■ Хокей

Товариські матчі. **Росія — Канада — 2:0.** У складі росіян на чемпіонаті світу гратиме велика група представників НХЛ: Павло Буре, Сергій Гончар, Андрій Николишин, Дмитро Миронов, Віктор Козлов. Торік у Норвегії за росіян виступав лише Олексій Яшин.

Швеція — Швейцарія — 6:2.

А наставник збірної України Анатолій Богданов сьогодні назве склад команди, яка вирушить на чемпіонат світу до Санкт-Петербурга. Перший матч наш колектив проведе 30 квітня проти збірної Білорусі.

Завод зачиняється. Усі йдуть у підпілля

Реалії

Прикро й гірко іронізувати, але колись знаменитий Придніпровський хімічний завод у Дніпродзержинську напередодні свята зупиниться на невизначений термін.

Прикро й поготів, адже саме цієї весни завод сподівався створити перший плацдарм для свого відродження. Бо, спеціалізуючись раніше на збагаченні уранової руди та готуючись відтепер до вилучення з золотоносних порід благородного металу, його колектив зосередився на виробництві мінеральних добрив. Під час весняно-польових робіт на них цілком природно зростає попит. На це й розраховували. Вийшло, однак, що продукція дніпродзержинців з привізних апатитів набагато дорожча за таку саму імпортну, і до того ж поступається їй у якості.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпродзержинськ.

Живемо святим духом

Репліка

Грошовий дохід середнього українця, як повідомив Мінстат, у березні становив 134,9 гривні, що в перерахунку на тверду валюту дорівнювало 25 доларів США.

Виходить, коли Президент України шпетив уряд за середню зарплату в 35 доларів, він ще не знав усієї правди: у лютому середній дохід нашого сірого середнього громадянина оцінювали у 20 баксів. Утім, завдяки інфляційному впливу можна відзначити певне зростання доходів і в номінальному виразі, і в реальному — без урахування соціальних платежів, добровільних внесків тощо. Та якщо згадати, що суспільні потреби в першому кварталі з бюджету було профінансовано лише на 75 відсотків, то на часі припустити, що наш середній українець живе святим духом. Зі своїм середнім доходом він не інакше харчується один раз на день (у «Макдональдсі»), одягається у «секонд хенді», їздить на старенькому велосипеді і ховається від двірника, який вимагає плати за квартиру. У нього немає заощаджень, тож коли Мінстат сьогодні твердить про зростання готівкових заощаджень, він має на увазі не нашого середнього українця, а когось іншого. Мабуть, того, про якого нещодавно згадав головний податківець країни Миколи Азаров серед п'яти тисяч осіб, що купили торік новісінький автомобіль класу шестисотого «Мерседеса».

Сергій ВЛАД.

У номер

■ Донецьк

Голос до Європи доведе

Чергові закордонні гастролі привели солістів, хор та оркестр Донецького академічного обласного театру опери та балету не лише до Італії, а й на сценічні майданчики Бельгії та Швейцарії.

Репертуар традиційно складався із вердівських опер «Набукко», «Травіата» та «Тоска», а також «Реквієма» Моцарта. А в Римі, у старовинному храмі Святої Марії виступ донеччан замінив концерт Монсеррат Кабальє, котра несподівано захворіла. І три тисячі італійців, яких вважають найбільшими в світі поціновувачами оперного мистецтва, не розчарувалися...

■ Запоріжжя

Людина під обвалом...

25 квітня о 15-й годині на території ВАТ «Запоріжкокс» під час розбирання аварійного приміщення вуглефабрики працівниками приватного підприємства «КФ—ПАА-2» стався обвал частини перекриття. Під завалом залишився 54-річний В. Клімов.

Як повідомив *кореспонденту «Голосу України» Володимиру Дупаку* начальник відділу оперативного реагування на надзвичайні ситуації управління з надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення у Запорізькій області Віктор Юринський, вже через півгодини бійці державного воєнізованого аварійно-рятувального підприємства «Рятувальна служба» розпочали розбір завалу. Роботи тривали цілу ніч і весь учорашній день. До 15-ї години, коли цей номер підписувався до друку, знайти потерпілого не вдалося.

За попередніми даними, трагедія трапилася через порушення правил техніки безпеки. Після того, як завантажений 20 тоннами металу КрАЗ не зміг за допомогою троса зірвати з місця металеву колоду, її вирішили підпиляти. Саме це й призвело до обвалу перекриття прольоту...

■ Одним абзацом

■ Трьома пострілами з невстановленої зброї убито П., мешканця мікрорайону Ювілейний, що у Кривому Розі.

Вийшовши зі свого будинку, він прямував до власного автомобіля, де на нього вже чекали вбивці. Як повідомляє *наш позаштатний кореспондент Олександр Анищенко*, вдалося встановити, що це колишній працівник міліції, який уже не один рік продавав валюту. Співробітник центру громадських зв'язків Криворізького УВС капітан Сердюк підтвердив факт убивства, однак від коментарів відмовився.

■ За даними центру зайнятості, на Тернопіллі зареєстровано 41353 безробітних. Найбільше незайнятих громадян у Тернополі, Збаразькому та Кременецькому районах.

■ Фотофакт

Двісті чорнобильських сімей-відселенців отримали допомогу від Червоного Хреста. Буквально через кілька днів після вибуху на Чорнобильській АЕС саме Червоний Хрест України перший приїхав у ці місця, щоб надати посильну допомогу людям. Цього разу привезли продуктові набори, до яких входять борошно, макарони, крупи, м'ясні й рибні консерви, цукор, олія, чай, згущене молоко.

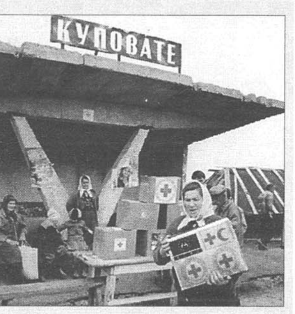

Фото ДІНАУ.

3. Інсульт — ще не параліч

Фінансові потоки в «озелененому» вигляді прямують в офшори

Бартер

Серед процесів, які відбуваються в нашій економіці, бартер напевно є призером щодо уваги до нього з боку державної влади. Чемпіоном, природно, залишаються податки, бо на них лежить головний тягар виконання (точніше, хронічного невиконання) бюджету в частині його наповнення живими грошима.

Принаймні за дев'ять років незалежності бартеру присвячено більш як двісті державних актів. Тут і укази Президента, і закони, ухвалені Верховною Радою, постанови і розпорядження Кабінету Міністрів, десятки наказів і регламентуючих листів міністерств і відомств, що мають до бартеру пряме (як податкова інспекція) або непряме (як НБУ) відношення.

Причому хвиля ця йде за зростаючою. Якщо в 1992 році лише три розпорядчі державні акти тією чи іншою мірою стосувалися товарообмінних операцій, то 1998 року — вже близько тридцяти, а торік — більш як сорок.

Ніякої премудрості не вистачить, щоб розібратися в цій силі-силенній документів! Але є в них дещо спільне, а саме: директивний характер, заборонно-дозвільний зміст, а також загальна мета — щонайменше встановити над бартером контроль. На жаль, усі зусилля залишаються марними, оскільки мають виняткова адміністративний характер.

Як здійснюється бартер на рівні сільгосппідприємств? Посередник пропонує першому керівникові обміняти зерно на солярку з розрахунку, наприклад, 140 доларів США за тонну, з яких 20 доларів — готівка. Хто ж устоїть у разі такої привабливої пропозиції, хоча реальна ціна пшениці — 160 доларів? Перед односельцями голова відзвітує, що зерно обміняв за еквівалентом 120 доларів, зате отримав пальне. Ті його похвалять за кмітливість. А оскільки ще з колгоспних часів кожний голова, котрий поважає себе, чудово умів ховати необліковані площі посівів або проводити прямі недописки з урожайності, то оборудка ніде не фіксується й усі її учасники задоволені. Це, так би мовити, гра на зниження мінової вартості.

Грають і на підвищення. Ось чому газети тут і там рясніють оголошеннями, де посередники пропонують дрібнооптові партії прокату чорних металів за цінами на 10—20% нижче від заводських. Вони, даруйте, що, ідіоти? Певна річ, що ні. Просто директори заводів віддають метал за бартером, приміром, за те саме зерно, договірна ціна якого (мінова вартість) встановлюється вже у 180 доларів за тонну. Решта — зрозуміла. Як і те, у чиїх кишенях осідає дисконт. Часто-густо у виробничо-реалізаційному циклі металургійних заводів здійснюється 8—12 бартерних схем. І нині отримати на ньому можна не лише прокат, а й цукор, і нафтопродукти, і будь-які інші товари високої ліквідності.

А де «осідають» втрати в електричних мережах, які, якщо вірити балансам енергорозподільчих компаній, у тому числі й приватизованих, сягають часом 35%? Високоповажний Ом, першовідкривач закономірностей падіння напруги, коли б дізнався про такі величини, гадаю, у домовині перекинувся б. До речі, за совдепії втрати ці не перевищували 10%. Та недаремно ж дисконти енерговекселів, які беруть участь у товарообмінних операціях, сягають 80-відсоткових позначок!

Про участь державних чиновників у вибудовуванні бартерних ланцюжків і встановленні ними часових рамок для здійснення таких схем, ліцензуванні продукції і послуг, що їх допускають до прямого товарообміну, встановленні нижньої межі цін тощо і казати не хочеться, настільки усе це нагадує горезвісні держплани і держпостачі.

На мою думку, настав час уже визнати, що бартер, який охопив реальний сектор української економіки, — це четверта хвиля накопичення первинного капіталу. Саме до нього присмокталися ті, хто нагромадити ще не встиг. Хоча масштабними товарообмінними операціями (на зразок ПММ на сільгосппродукцію, в яких десятки тисяч тонн нафтопродуктів обмінюють на сотні тисяч й мільйони тонн зерна), природно, не гребують і наші визнані олігархи.

Добре, коли б тіньові фінансові потоки, що виникають унаслідок всеохопної бартеризації, осідали хоча б у вітчизняних банках — про інвестиції у промисловість або сільське господарство годі й казати. Проте цього не відбувається. В «озелененому» вигляді вони прямують туди ж таки — в офшори.

Аби в цьому переконатися, досить порівняти обсяги імпорту й обсяги офіційних закупок валюти, що їх здійснюють оператори фінансового ринку. У статистичних звітах, щоправда, цих величин не знайдеш. Утім, як і багатьох інших ключових для ринкової економіки показників. Проте ще не так давно, до закриття торгів на Міжбанківській валютній біржі, експертні оцінки виводилися досить просто. Нині це зробити значно складніше, бо міжбанківські валютні торги помітно менш прозорі за біржові. (І кому заважала повноцінна УМВБ? Чи й не через прагнення «затемнити» валютні торги було випущено кулю, яка вбила засновника Української міжбанківської валютної біржі В. Гетьмана у під'їзді власного будинку?).

Однак пропорції, що їх виводять експерти, залишаються незмінними: в нашій країні для забезпечення імпорту купують чомусь не один, а два долари. Тобто конвертується гривнею у тверду валюту вдвічі більше, ніж фактично ввозиться до країни товарів. З урахуванням усіх валютних витрат, з урахуванням обсягів човникового бізнесу і навіть контрабанди.

То чи можна за таких умов зберегти національну валюту від інфляційного виснаження? А вітчизняним промисловості і сільському господарству отримати потрібні для розвитку фінансові ін'єкції? Вочевидь, доки ми не звільнимося від бартеру в будь-яких його формах, наша економіка залишатиметься в стані інсульту, а дедалі більша кількість галузей — упадатиме в стан цілковитого паралічу.

Ідея створення національної бартерно-клірингової біржі (НБКБ), що називається, витає у повітрі. А чому б ні? Така структура цілком могла б стати дійовим інструментом приборкання бартерних операцій, контролю і управління ними заради ліквідації бартеру як явища.

Безперечно, така структура мусить мати принципові особливості. З одного боку, вона має функціонувати в режимі звичайної товарної біржі. Але при цьому бути незвичайною за своєю суттю, цілями і завданнями. Адже звичайні біржі своєю діяльністю сприяють розвитку торгівлі, тобто вдосконаленню товарно-грошових відносин. Бартерна біржа має працювати на скорочення товарообмінних операцій.

Товарні біржі, як правило, зацікавлені у своєму розвитку. А бартерна біржа створюється як вимушений, тимчасовий інститут і, отже, має працювати на згасання. Втім, згасання товарообмінних операцій на бартерній біржі в жодному разі не виключає паралельний процес її органічного перетворення на класичну товарну біржу.

На НБКБ, цілком природно, мають здійснюватися операції, що відповідають товарообмінним процесам. Тобто винятково клірингові розрахунки біржовими (кліринговими) гривнями, які не можуть бути в обігу за її межами. Ціни рівноваги попиту і пропозиції у біржових (клірингових) гривнях не повинні фігурувати в жодних фінансових чи статистичних звітах. При цьому слід заборонити будь-які (крім зовнішньоекономічних) прямі товарообмінні операції. Порушення цього правила продавцями і покупцями, а також біржовими брокерами мають суворо каратися — аж до кримінальної відповідальності, як караються порушення біржових правил у цивілізованому світі.

Учасниками НБКБ мають стати винятково товаровиробники. Для посередницьких фірм бартерні операції всередині країни слід суворо заборонити. Всередині країни посередницькі фірми повинні користуватися лише банківськими розрахунками. Водночас зі створенням бартерної біржі підприємства-виробники мають отримати на певний термін 50-відсоткові податкові пільги на кожний відсоток скорочення бартерних операцій.

Безперечно, зі створенням НБКБ в одну мить ми бартеру не позбудемося, бо проблема ця комплексна. Але бартерна біржа, точніше, перелічені засади дають змогу «відсікти» посередників, які паразитують на товарообмінних операціях. Організувати прозорий облік, а отже — побачити реальний баланс народногосподарського комплексу країни. Унеможливити порочну практику взаємозаліків. Перекрити канал нелегального відпливу реальних грошей (капіталів) із країни. А головне — розширити податкову базу, а, отже, давати додаткові доходи у бюджет. Крім того, ліквідується, мабуть, головне середовище, яке стимулює зростання «тіньової» економіки.

Побутує думка, що бартер — прямий наслідок податкового пресу. І, мовляв, тому будь-які форми боротьби з ним приречені на невдачу. Не зовсім так, панове. По-перше, під лежачий камінь і вода не тече. А по-друге, проведені дослідження засвідчили, що 47% керівників підприємств причиною бартеризації економіки вважають брак обігових коштів, 39% — бажання прискорити реалізацію і лише 17% послалися на непосильні податки.

Хитрували респонденти? Гадаю, не без цього. Бартер — це економічний наркотик, підкріплений участю в ньому «тіньової» необлікованої готівки.

Але невже не залишилося в Україні чесних підприємців?! Не може такого бути. Не вірю!

Ігор НАУМЕНКО.

(Продовження. Початок у №№ 74, 75 за 25, 26 квітня)

Фальшивий сигнал справжніх проблем

Кажуть: один випадок — то просто випадок. Ну а коли їх два, три? Не хотілося б твердити у даному разі, що то вже закономірність. Адже йдеться не про щось там, а про «мирний атом».

Наприклад, 18 березня під час проведення регламентних робіт на працюючому першому енергоблоці Південно-Української АЕС було зафіксовано збільшення протікання теплообмінних трубок у парогенераторі. Щоб запобігти можливим порушенням, його відключили від енергосистеми і зупинили на поточний ремонт. 17 квітня для ремонту генератора було відключено від енергомережі 3-й енергоблок АЕС. І це неподинокий випадок.

Звернімося до хроніки подій, що сталися на Південно-Українській АЕС тільки протягом останніх двох місяців. 14 лютого через спрацювання аварійного захисту відбулося відключення першого енергоблоку станції від енергосистеми України. Незабаром з'ясували, що причиною стало проходження фальшивого сигналу. Після усунення причин фальшивого сигналу (попадання вологи до з'єднувальної коробки вимикача) й проведення необхідних випробувань устаткування наступного дня енергоблок включили в загальнодержавну систему. Та — ненадовго. Уже в процесі виходу на номінальну потужність було зафіксовано протікання теплообмінних трубок парогенератора, і 16 лютого перший енергоблок зупинили для поточного ремонту аж до 21 лютого.

Того самого дня, тобто 16 лютого, на третьому енергоблоці АЕС під час проведення планової перевірки автоматики ступінчастого пуску другого каналу системи безпеки відбулося відключення головного циркулярного насоса через відмову схеми управління ним. У зв'язку з цим потужність енергоблоку було знижено до 67 відсотків від номінальної. Після перевірок ланцюгів управління і заміни несправного електронного блоку на резервний потужність третього енергоблоку було відновлено.

А другий енергоблок станції простоює ще з 1 листопада минулого року, коли його було зупинено на щорічний плановий ремонт з перевантаженням палива. Останнє, однак, до цього часу на АЕС відсутнє, його досі ніяк не поставить НАЕК «Енергоатом». Вимушений простій використовують для проведення додаткових профілактичних та ремонтних робіт, однак це, ми розуміємо, не «гріє» ні персонал станції, ні нас, споживачів електроенергії.

Коли згадати ще й не такий давній випадок зупинки одного з енергоблоків станції через пошкодження з метою викрадення силового кабелю, то стане зрозуміло: на АЕС не все гаразд. Ці вкрай тривожні випадки не можна не зв'язувати, хай і опосередковано, з фінансовою скрутою, адже на станції немає коштів ні на зарплату людям, ні на проведення профілактично-запобіжних заходів, ні на придбання необхідних матеріалів. Причина відома — величезні борги з боку споживачів електроенергії. Однак, вважають управлінці, долати скруту можна було ще успішніше, якби станції знову надали, як це було протягом багатьох років її експлуатації, економічно-фінансову самостійність. А перебування у статусі «відокремленого підрозділу» НАЕК, засвідчує доволі сумна практика останнього часу, лише ускладнює становище станції. А тому регіональні органи влади нещодавно звернулися до високих столичних відомств: зніміть пута з АЕС, дайте її керівництву, персоналу самостійно розв'язувати всі проблеми життєзабезпечення, налагодження надійної роботи станції.

На оті звернення (а вони йшли не тільки з Южноукраїнська й Миколаєва) новий уряд країни, схоже, відреагував. Уже розпочато підготовку постанови щодо зміни структури і завдань Національної атомної енергогенеруючої компанії «Енергоатом», згідно з якою атомним електростанціям буде надано статусу юридичних осіб. Вони стануть нарешті повноправними суб'єктами господарювання, які самостійно продаватимуть вироблювану електроенергію, самостійно сплачуватимуть податки й оплачуватимуть поставки ядерного палива. На думку виконуючого обов'язки керівника «Енергоатому» Володимира Броннікова, енергоринок, на якому працюватимуть АЕС, має діяти за принципом біржі. Тобто: станції реєструють угоди щодо постачання електроенергії й вони ж контролюють її оплату.

Це саме те, чого колективи АЕС і домагалися! Ось тільки насторожують енергетиків названі чиновниками терміни: пакет документів, що має передувати урядовій постанові щодо реорганізації «Енергоатому», передбачається підготувати десь за... півроку. А коли очікувати на саму постанову? Скільки ще виживати АЕС на «короткому повідку»? Позбавляли станції самостійності куди оперативніше!

Георгій ВОРОТНЮК.

Южноукраїнськ—Миколаїв.

Туреччина змінює обличчя

Сьогодні в Туреччині розпочинаються президентські вибори. Ні, громадяни не потягнуться до виборчих дільниць, а структура на кшталт нашого ЦВК не підбиватиме до ранку підсумки голосування. Хто замінить Сулеймана Деміреля й стане новим обличчям Туреччини, мають вирішити парламентарії — члени Великих національних зборів.

Сулейман Демірель прощається чи каже «до побачення»?

Щоправда, були спроби деяких політичних сил змінити Конституцію й домогтися всенародного обрання президента — насамперед, аби продовжити перебування на президентському посту Деміреля. Але кілька місяців тому ці намагання зазнали краху, отож все залишилося, як і раніше. Кандидатів на посаду глави держави висунули партії, представлені в парламенті. Для переможця висуванцю потрібно набрати дві третини голосів 550-місних Великих національних зборів. Турів може бути два чи навіть три, але завершитися вибори мають до 16 травня.

Хоча в даному випадку все може закінчитися значно раніше. В останній момент головні партії урядової коаліції (яка має більшість у парламенті) дійшли згоди щодо єдиного кандидата. Ним названо голову Конституційного суду Туреччини Ахмета Некдета Сезера. Якщо його кандидатура пройде, то це означатиме ще й уникнення розколу в лавах коаліції. З усіма наслідками, що з цього випливали б (в тому числі й достроковими парламентськими виборами). Перевірка союзницьких уз на міцність розпочнеться саме сьогодні.

Президента Туреччини обирають на 7-річний термін. Хоча ця держава й має парламентсько-президентський устрій, посада її глави вельми вагома. Тим паче що сьогодні перед турками грандіозні завдання: як ніколи виразними є нині перспективи вступу Туреччини до Європейського союзу, а це передбачає проведення в країні демократичних перетворень та реформ в економічній і соціальній сферах.

Ну а давній лідер цієї країни Сулейман Демірель іде. Він, безперечно, посяде своє місце в історії. За нього і багато в чому завдяки йому Туреччина стала міцною та впливовою державою. Втім, можливо, кар'єра Деміреля ще не скінчилася — такі політики зайвими не бувають.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Парламентське співробітництво триватиме

(Початок на 1-й стор.).

Він зазначив, що розглядатиметься питання про запрошення офіційної делегації на чолі з Головою Державної Думи Росії Г. Селезньовим в Україну.

За словами Віктора Медведчука, українські парламентарії покладають надії на те, що результати президентських виборів в Україні, вибори до Державної Думи Російської Федерації та президентські вибори в Росії не змінять взаємно погодженого курсу на розвиток відносин стратегічного партнерства між Україною та Росією. Це, зокрема, підтверджують результати переговорів Леоніда Кучми та Володимира Путіна в Києві й Севастополі.

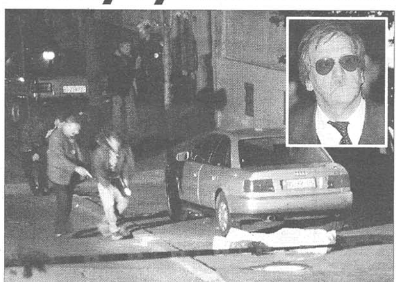
Іван Абоімов за дорученням керівництва Федеральних Зборів РФ передав українській стороні для ознайомлення прийнятий 14 квітня Федеральний Закон «Про ратифікацію Договору між РФ і США про подальше скорочення та обмеження стратегічних наступальних озброєнь» (СНО-2), а також заяви з приводу ратифікації Договору Президента РФ В. Путіна і Голови Державної Думи РФ Г. Селезньова та інші документи.

Посол поінформував першого заступника Голови Верховної Ради України В. Медведчука про геополітичну ситуацію у сфері роззброєння, відзначивши особливу роль Договору СНО-2 і не меншу за важливістю роль Договору між СРСР і США від 26 травня 1972 року про обмеження систем протиракетної оборони (ПРО).

Посол особливо наголосив: Російська Федерація розглядає Договір ПРО і Договір СНО-2 у тісному взаємозв'язку і виходить з того, що зобов'язання за чинними міжнародними договорами та угодами в галузі стратегічних оборонних і наступальних озброєнь неухильно виконуватимуться США у повному обсягу. Можливе рішення США про розгортання національної системи протиракетної оборони по суті свідчитиме про вихід США з Договору з ПРО і підрив усієї системи міжнародних домовленостей у галузі ядерного роззброєння і нерозповсюдження зброї масового знищення. Таке рішення означало б одностороннє порушення міжнародно-правових зобов'язань США і зробило б неминучими кроки у відповідь з боку Росії.

Прес-служба Верховної Ради України.

Знову гучне вбивство

У ніч на 26 квітня в одному з передмість Белграда застрелили керівника югославської національної авіакомпанії Живорада Петровича. Убивство вчинили в той момент, коли він вийшов з будинку своїх батьків, щоб вигуляти собаку, передає Бі-Бі-сі з посиланням на белградську телекомпанію. Очевидці повідомляють, що стріляли двоє. Мотиви злочину поки не відомі.

62-річний Петрович народився в одному місті з нинішнім президентом СРЮ Слободаном Мілошевичем. За даними Бі-бі-сі, від був другом сім'ї югославського керівника і членом неокомуністичної партії Югославії, яку очолює дружина президента. Через тісні зв'язки з Мілошевичем його внесено до списку людей, яким заборонено відвідувати європейські країни.

Від початку 2000 року це вже четверте у Югославії вбивство високопоставленої особи, зазначає Бі-бі-сі. У січні в Белграді застрелили відомого командира сербських бойовиків Желько Ражнатовича, у лютому — міністра оборони Павле Булатовича, у березні — колишнього парламентського лідера Бранислава Лайновича.

Фото АП.

Пікассо не розумів, де він, а де Брак

Цими днями Альянс Франсез — організація, що сприяє популяризації та вивченню французької мови в інших країнах — відзначає свій перший ювілей: 10 років діяльності в Україні. А щоб ця подія не минула непоміченою, Посольство Франції та Французький культурний центр вирішили організувати в Київському музеї російського мистецтва виставку.

Хоча, зізнався Надзвичайний і Повноважний Посол Франції в Україні Паскаль Фієскі, коли він узявся за організацію виставки, йому й на думку не спадало, що в нашій країні ще ніколи не бачили творів цього художника, тільки репродукції. Воно й справді дивно. Для французів. Адже Жоржа Брака представляти не треба. Його разом із Пікассо вважають засновником кубізму. Як розповів директор Французького культурного центру в Україні Марк Саньйоль, Брак і Пікассо працювали поруч... Тобто настільки поруч, що потім навіть не могли згадати, хто з них намалював яку картину.

Проте на київській виставці, що триватиме до 22 травня, пізні роботи Брака: коли він відійшов від кубізму і став справжнім майстром гравюри. Літографії, офорти, що на виставці, було створено після зустрічі Брака з Еме Магом, який надав художникові майстерню, а згодом створив галерею. Саме галерея Мага й дала киянам можливість ознайомитися з роботами Брака — художника, вплив якого на мистецтво XX століття безперечний.

Наталя ФІЛІПЧУК.

Хроніка. Факти. Події

■ Єреван

Депутатам не подобається президент

Парламентська більшість у Вірменії ухвалила попереднє рішення розпочати процедуру усунення з посади президента республіки Роберта Кочаряна. За це висловилися члени фракції "Єдність" і їхні союзники з депутатської групи "Стабільність".

■ Рим

На одного міністра поменшає

Прем'єр-міністр Італії Джуліано Амато подав проект складу кабінету міністрів президентові країни. Більшість відповідальних міністрів збережуть свої посади, у тому числі міністр закордонних справ Ламберто Діні та міністр оборони Серджіо Матарелла. Однак Амато скоротив кількість міністрів з 25 до 24.

■ Берлін

ФРН закликає закрити ЧАЕС

Міністр з питань захисту довкілля, охорони природи й безпеки ядерних реакторів Німеччини Юрген Тріттін закликав владу України ще поточного року закрити Чорнобильську АЕС. Водночас він підтвердив готовність уряду ФРН надавати Україні допомогу в подоланні наслідків аварії у Чорнобилі, а також у справі модернізації енергетичного сектору.

■ Вашингтон

Скорочення гуманітарної допомоги

США скорочує обсяги допомоги країнам світу, що розвиваються. Як повідомили експерти бюджетного центру, державні видатки на надання гуманітарної допомоги впали до 0,11% ВВП країни. Це найнижчий рівень з 1962 року. Та все ж, за рейтингом ОБСЄ, США поки ще лишаються в першій двадцятці країн-донорів.

■ Багдад

А водій у чому винний?

Літак об'єднаних ВПС США і Великої Британії, який патрулював нейтральну територію на півночі Іраку, обстріляно іракськими збройними силами. Пілот відкрив вогонь у відповідь по іракських військових базах. Влада Іраку заявила, що внаслідок атаки вбито одну людину. Це водій вантажівки, який перевозив воду.

■ Бужумбура

На стежці війни

У Бурунді знову кровопролиття. Унаслідок сутичок між урядовою армією та повстанцями з племені хуту вбито щонайменше 66 осіб. Події сталися напередодні візиту до Бурунді посередника з мирного врегулювання, експрезидента ПАР Нельсона Мандели. Війну в Бурунді розпочато у жовтні 1993-го, коли тутсі вбили обраного президента країни, який належав до племені хуту.

■ Москва

Світ мріє про мир у Чечні

Комісія у справах людини ООН ухвалила резолюцію з проблем Чечні. Документ вимагає від Росії якнайскоріших дій щодо припинення збройного повстання. З боку МЗС Росії рішення піддане різкій критиці. У зовнішньополітичному відомстві вважають, що резолюцію сформульовано у традиціях "холодної війни" і вона ускладнить процес політичного врегулювання на Північному Кавказі.

За повідомленням кореспондентів "ГУ" та зарубіжних інформагентств.

Фото АП.

Вони подарували Батьківщині захисників, а самі лишилися без захисту

Людський чинник

(Початок на 1-й стор.).

Віра Дмитрівна Смарунь — піонер руху солдатських матерів. У 1983 році загинув у радянській армії її син. Вона їздила до Горбачова правду шукати. Більшість делегаток було з України. Тоді на вимогу жінок створили спеціальну комісію з вивчення причин загибелі та травматизму в армії. Уперше було оприлюднено статистику — в армії СРСР мирного часу гинуло в середньому щороку 6200 юнаків.

1991 року українським солдатським матерям довелося розпочинати все спочатку. На той час парламент ухвалював низку військових законів, зокрема — про соціальний та правовий захист військовиків. Солдатські матері отримали пільги, які, звісно, аж ніяк не могли спокутувати тяжку втрату. І все-таки держава частково взяла на себе синівські обов'язки утримання солдатських матерів.

Виступаючи в Європарламенті, заступник голови Організації солдатських матерів України Таїсія Шкрюм з гордістю казала про турботу держави про них, матерів...

Торік на Гончарівському полігоні солдатські матері зустрічалися з Президентом України. Леонід Кучма подякував жінкам за мужність і за те, що «не стали злими». Президент пообіцяв тоді взяти під особистий контроль турботу держави про солдатських матерів.

Горезвісна 62-га стаття Закону України «Про державний бюджет на 2000 рік» не пощадила і їх.

— Нас в Україні разом з афганськими матерями близько 20 тисяч, — розмірковує Таїсія Іванівна. — Я не думаю, що за наш рахунок можна поповнити бюджет. Багато хто — пенсіонерки, одинокі. Загиблий син матері вже ніколи не допоможе. На кого сподіватися?

Одного разу їх уже цинічно обдурили. Батькам юнаків, які загинули в армії мирного часу, належала за законом одноразова компенсаційна виплата у розмірі ста мінімальних зарплат. Інфляція з'їла і цю «вдячність» за сина. Сім'я Білих з Білої Церкви, котра поховала сина-солдата кілька років тому, лише недавно дізналася про це. Й отримала компенсацію на суму... 4 гривні.

Голова парламентського Комітету з питань національної безпеки та оборони Борис Андресюк у розмові з жінками стверджував, що депутати за скасування пільг солдатським матерям навіть не голосували...

Реабілітація постраждалих від 62-ї статті триває. Вже повернуто пільги Героям Радянського Союзу. Солдатські матері все-таки сподіваються на «добру» державу. Більше їм сподіватися нема на кого.

Ольга ВІТЕР.

Святині

Та земля мила, де мати народила

Народний музей хліба Покрови Святої Богородиці створено руками педагогів і вихованців Львівського автодорожнього технікуму. Музей став оберегом духовності для дітей хліборобської нації.

Усяка добра справа розпочинається із поривань душі, яка заболить чи заспіває, а відтак спонукає до дій. Свого часу в директора Львівського автодорожнього технікуму, заслуженого вчителя України Тадея Боярського заболіло серце через те, що учні після відвідин рідних домівок викидали у смітники хліб, пиріжки, голубці, що були з любов'ю приготовані для синочків мамами. Відучити від гріха нотаціями —важко. А тим паче, коли маєш справу з юнацтвом на етапі формування поглядів та переконань.

Як зберегти і передати нащадкам усі кращі надбання національної культури, виплекані українським народом упродовж століть? Що потрібно зробити нині, аби й завтра лунала пісня, не висихало життєдайне дерево народної мудрості та творчості? Як розв'язати проблеми передачі традиційної етнокультурної інформації від прабатьків до батьків, до дітей та онуків? Пошук відповідей на ці концептуальні для виховного процесу питання матеріалізувався у пошук експонатів для майбутнього музею. І цей напрям діяльності став другим хлібом для вчителя біології та хімії, а нині —заступника директора із виховної роботи, заслуженого вчителя України Богдана Непорадного.

Для музею виділили частину приміщення гуртожитку. Спочатку було Слово. Мудре слово наставника про те, що упродовж століть українці творили самобутню мораль господарювання на землі, в основі якої — хліб як святиня народу. Понівечимо цю святиню — не стане України. (Не випадково диявольська тоталітарна машина спрямувала голодомор саме супроти селянства). Богдан Непорадний засівав слово в душі вихованців, а ті поверталися з рідних домівок з експонатами для музею. Нині їх більш як дві тисячі. Тут можна побачити, почути і відчути все, що пов'язане зримими й незримими нитками із родинним порогом, матір'ю-Вітчизною, землею-годувальницею. Кожна кімната — то міні-музей народознавства із багатим експозиційним, методичним матеріалом, що відтворює християнські свята і обряди, історію ремесел і знарядь праці, історію селекції злаків. Окремі експозиції присвячено голодомору, видатним синам хліборобської нації тощо.

Тут експонуються продукція хлібозаводів і подаровані весільні короваї з різних регіонів України. ВАТ Львівський хлібокомбінат за ініціативою голови правління Володимира Краєвського взяв музей під свій патронат: свята справа потребує підтримки.

Робота над експозицією втілилася і в друкованому слові: Богдан Непорадний написав книжку «Та земля мила, де мати народила», присвячену проблемі національного виховання молоді. Лауреат Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка поет Роман Лубківський написав після відвідин музею:

«Багато бачив я музеїв, буваючи в світах близьких та далеких. Є в тих музеях свої скарби, своє добро, свої клейноди. Подібного музею не бачив я ніде, та він дорожчий за все золото, за всі самоцвіти, за лицарську і володарську зброю. Тут не може бути зброї. Тут владарює Хліб — символ і Дух народу нашого»...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Оголошення

На березі відкритих запитань

Загалом запропонована концепція — рішучий крок уперед...

Резонанс

14 березня ц. р. газета опублікувала проект Концепції реформування податкової системи України у редакції ряду народних депутатів на чолі з Богданом Губським. Тим самим ніби запросивши читачів висловити свою точку зору щодо змісту цього документа.

Як керівнику цілої групи компаній та члену Координаційної ради підприємців та інвесторів АПК при Кабінеті Міністрів, суперечливість податкового законодавства, яка має місце на сьогодні, мені болить так само, як і авторам. Я цілком поділяю їхню думку: нескінченні зміни податкового законодавства і нормативних актів тільки створюють проблеми під час нарахування і сплати податків, ускладнюють контроль за цим процесом, тримають корабель нашої економіки на березі відкритих запитань. Тож не можу не привітати, скажімо, пропозицію щодо скасування права податкових органів списувати кошти з рахунків платників податків у позасудовому порядку. Як на мене, це сприятиме розв'язанню платіжної кризи, прискорить грошовий обіг у державі. До того ж це буде реальним кроком на шляху до цивілізованого ринку та правової держави.

Орієнтуватися не по зірках, а по лоціях!

Упевнений, що зниження ставок податків (до 20 відсотків з прибутку і до 15 відсотків — ПДВ) так само, як і касовий метод розрахунків, послабить тиск на вітчизняного виробника, який залишається найвразливішим суб'єктом підприємницької діяльності. А це, в свою чергу, стимулюватиме розвиток легального сектора економіки і скорочення тіньового. Нині триває активне обговорення шляхів легалізації тіньових капіталів. Дискутується чимало слушних пропозицій —лібералізувати режим зовнішньоекономічної діяльності, скасувати регламентний порядок повернення в країну валютної виручки тощо. Це добре, але якщо не вдосконалити податкової системи в цілому, не узгодити фіскальний інтерес держави з інтересами суб'єктів господарювання та населення, годі сподіватися на появу реальних великих грошей, що працюватимуть на добробут усього народу. Вони прийдуть тоді, коли з'явиться грунт для ефективного інвестування.

Сьогодні життєвий рівень населення до такої міри жалюгідний, що будь-які пропозиції скоротити ставки податку на доходи громадян і встановити неоподаткований мінімум на рівні межі малозабезпеченості здаються давно назрілими та доречними. Якщо цей проект втілити в життя, мають зрости купівельна спроможність і споживчий попит населення, що позитивно позначиться на розвиткові економіки в цілому.

Слід зазначити, що ставки нарахувань на заробітну плату в проекті, запропонованому групою народних депутатів, змінюються занадто помірковано. Цілком зрозуміло, що до таких серйозних питань потрібен виважений підхід. Але чи завжди на користь надмірна обережність?

Нинішні 37 відсотків нарахувань на заробітну плату пропонується знизити до 30. У цьому разі підприємство, щоб призначити зарплату, сплатить видатків не на 173 відсотки від цієї суми, а, відповідно, на 143. Це, безперечно, пом'якшує ситуацію, але не змінює її кардинально. Загальновідомо, що переважна більшість підприємців вимушені вдаватися до прихованих форм оплати праці. Саме через це до 60 відсотків вітчизняного валового продукту виробляється в «тіні».

Ми пропонуємо піти далі; знизивши зазначені нарахування до 20 відсотків. Таке зниження дає підстави прогнозувати виведення з «тіні» зазначені 60 відсотків капіталу. В такому випадку обсяг ВВП має зрости на 195 мільярдів гривень, а доходна частина бюджету — на 49,5 мільярда гривень.

Чимало питань лишаються відкритими під час ознайомлення з принципами оподаткування нерухомості. З одного боку, доцільність запровадити цей вид податку — очевидна. Адже маємо досить велику базу оподаткування і цілком резонний привід поповнити бюджет за рахунок частини тіньового капіталу. Проте як на мене, при визначенні бази оподаткування повинні враховуватися інтереси сільгоспвиробників у цілому, а також особливості земельної реформи — зокрема. Адже більшість підприємств АПК нині збиткові, а відтак не мають змоги сплачувати податки. З другого боку, постає сила-силенна питань, пов'язаних з оподаткуванням нерухомості фізичних осіб: які будуть критерії оцінки нерухомості і механізми стягнення податку, адже є неабиякі проблеми із сплатою навіть комунальних послуг.

Проаналізуємо по суті

Загалом запропонована концепція — рішучий крок уперед, спроба дати відповідь на запитання, яким чином держава збирається збалансувати свої інтереси з інтересами суб'єктів господарювання. Податки і збори є джерелом наповнення бюджетів різних рівнів. За істотного скорочення ставок податків і змін «правил гри», цілком ймовірно, нас очікує тимчасове зниження бюджетних надходжень.

Розглянемо на конкретному прикладі, що принесе податкова реформа підприємству, працівнику і державі, коли припустити, що проект став законом.

Реалізувавши товарів на 1800 тисяч гривень, здійснивши усі розрахунки і нарахувавши заробітну плату 20 робітникам у сумі 1000 гривень, підприємство одержить чистий прибуток —291253 гривні. За нинішніх податкових цінностей — 250059 гривень. Отже, чистий прибуток відповідно до нових реалій зросте на 16,5 відсотка, а платежі в бюджет з нього становитимуть 49,9 відсотка. Зараз — 82 відсотка. Заробітна плата, яку видають на руки, збільшується майже на 13 відсотків. Таким чином доходи кожного працівника зростуть на 103 гривні. Інакше кажучи, простежується помітне зниження податкового тиску і на підприємство, і на його працівників.

Надходження до бюджету (з податками і зборами від громадян) в нашому випадку сягатимуть 147395 гривень проти 209128 гривень —сьогодні. Тобто 70,5 відсотка проти теперішніх надходжень. Аби підприємство зберегло нинішній обсяг відрахувань, йому треба на 47 відсотків збільшити розмір неоподаткованого прибутку і на 28 відсотків — обсяг реалізації своєї продукції.

Гарантій поки що ніяких

Як бачимо, великого значення набуває проблема розширення бази оподаткування. Справді, у концепції вона вирішується завдяки скасуванню пільг, які надаються окремим галузям, підприємствам, категоріям платників податків.

Хочеться вірити, що авторам концепції вдалося створити життєздатний документ, втілення якого буде поштовхом до позитивних зрушень. Адже будь-яке економічне рішення приховує безліч противаг — політичних, соціальних, психологічних, які передбачити просто неможливо. Так, мало хто сумнівається у доцільності президентського указу про легалізацію тіньових капіталів. Але гарантій, що буде віднайдено ефективний механізм втілення в життя такої легалізації, поки що немає. І, може статись, тіньовий капітал легалізують тільки для того, щоб його «чистим» вивезти знову за кордон.

Очікується, що майбутня податкова реформа стане запорукою для стабілізації соціально-економічної ситуації в країні, створить передумови для ефективної бюджетної політики, економічного зростання. Але для її реалізації потрібні конкретні механізми, вироблення яких унеможливить появу нових питань. Власне, до цього прагнуть і в уряді, і в парламенті.

Сергій ФЕДОРЕНКО,
голова ради директорів групи компаній «Укррос», заслужений працівник сільського господарства, член Координаційної ради підприємців та інвесторів АПК при Кабінеті Міністрів.

Будь-що — з почином...

Курилка, скільки б МОЗ не попереджало, — насвятіше місце для поштованої чоловічої душі. Де ще можна на щирій ноті обмінятися політичними плітками, анекдотами з присмаком та останніми новинами, про які перекручено писатимуть лише завтра?!

Новина свіжа — повертаємося до добре забутого: у кожному кіоску «Союздруку» поряд із періодикою продаватимуть цигарки вітчизняних тютюнових компаній. Почали з Києва, а поступово охоплять усю країну. Оптиміст рахуватиме, затягуючись: п'ять різновидів «Прими», два — «Столичних» плюс «Славутич», а для навколозабугорних любителів — три марки «Bond», усілякі там «LM», «Shesterfield» з «Marlboro», ба й навіть «Davidoff». Для дам-с, звісно.

Реаліст погодиться, струшуючи попіл: це ж не в бабок на базарах чи узбіччях, де невідомо, що в тій пачці чи за якої влади воно прострочене. Згадає, як один знайомий казав, наче останнім часом через бабчин бізнес ми труїмося значно неякісніше, а рідний бюджет худне десь на мільярд гривень за рік. А коли пощастить зробити оборот цигарок через кіоски постійним, то щороку країна багатітиме. Це, зрозуміло, не лише виплачені зарплатні та пенсії, а й податки. Хай їм грець. Але ж — треба! Куди ж без них?!

Песиміст, видихаючи дим нові сінької, справжньої, пахучої сигарети «Boss», мабуть, посміхнеться:

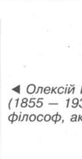
— Бабчини постачальники «збиватимуть» ціни або кіоски палитимуть.

З них стане. Але навряд чи фронтально. Врешті-решт свіжий тютюн, підробки виключені, якість відповідає ціні й марці, податки справні — свою справу робитимуть. Тим паче, що різницю у вартості обіцяють копійчану.

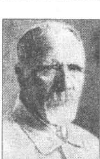
Дмитро КОНОВАЛОВ.

Обличчя тисячоліть 2000

IV. 1501 — 2000 рр.

Іонникій Галятовський (? — 1688) — письменник, громадсько-політичний діяч.

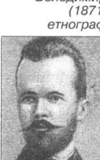
Олексій Гіляров (1855 — 1938) — філософ, академік.

Сергій Реформатський (1860 — 1934) — хімік, академік.

Георгій Висоцький (1865 — 1940) — вчений-лісовод, академік.

Володимир Гнатюк (1871 — 1926) — етнограф, академік.

Марко Черемшина (1874 — 1927) — письменник, громадський діяч.

Всеволод Чаговець (1877 — 1950) — театрознавець, журналіст.

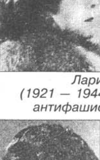
Василь Юр'єв (1879 — 1962) — селекціонер, академік.

Євген Мешковський (1882 — 1920) — військовий діяч УНР.

Ірина Стешенко (1898 — 1987) — письменниця, актриса.

Лариса Ратушна (1921 — 1944) — учасниця антифашистського руху.

Алла Гавриленко (народ. 1934) — артистка балету.

Роман Лубківський (народ. 1941) — письменник.

Марко Царинник (народ. 1944) — поет, науковець.

(№ 59. Далі буде).

Ведучий рубрики Віталій АБЛІЦОВ.

«Тепер він став чужим»

Розлучатися з дружиною — не означає забути про своїх дітей, вони ж ні в чому не винні

Теореми буття

Тарас Л., студент Рівненського гуманітарного університету, нічим не вирізняється серед однолітків. Хіба що високим зростом і тим, що його уже багато років турбує проблема, про яку й повідав відверто:

— Пам'ятаю день, коли від нас пішов батько. Я лежав хворий, а він пакував речі. Коли черга дійшла до телевізора, я попросив: не забирай. Хочу мультики подивитись.

Але він ніби не чув...

Наступного дня дідусь купив мені телевізор. Але від мультиків не було радості. Я, хоч мав п'ять з половиною років, розумів: в сім'ї коїться щось не те. Не чув сварок і раптом — татко пішов. Я довго сумував за ним. Коли не було мами, малював, щоб не забути. І викидав ті малюнки. Мама плакала. У хаті було сумно.

А потім ми переїхали в інше місто. Мама заспокоїлась. Але я все ще скучав, хоча й за десять років, які провчився у школі, бачив батька кілька разів. Один раз — коли потрапив під машину. Тоді я наївно вірив, що татко мене любить...

Як я мучився від тієї розлуки, як ревнував! Не раз просив бабусю передати йому, щоб приїхав. Але він ніби не чув. Якось хлопці з нашого будинку зопалу обізвали байстрюком. Тоді я побився з кривдниками, але мені все одно було зле. Так хотів, щоб татко приїхав і хлопці побачили його.

Ані на випускний, ані після вступу до вузу він не з'явився — навіть по телефону не поцікавився моїми справами. І тоді я твердо вирішив: чого б це не коштувало, виб'юсь у люди.

Щоправда, якось сам приїхав до нього в гості. У батька тепер інша сім'я, троє дітей. Ішов і така злість розбирала на увесь світ: і на його дружину, яка відібрала у мене татка (бо я бачив: шанси помиритися у моїх батьків були), і на дітей, яким він віддає свою увагу. Але коли я переступив поріг і наймолодший з дітей, простягуючи мені свою машинку, запитав: «Ти мій братик?», у мене кудись поділась та злість. Приймали гостинно, але від того легше на душі не стало. Навпаки, зрозумів, що прірва відчуження, яка утворилась за ці роки, нас з батьком розділила назавжди. Переді мною сидів чужак.

Якось я приїздив до дідуся (він живе в одному місті з батьком), зайшли із знайомою дівчиною у кафе. А там — батько зі своїми друзями. Забачивши мене, підкликав, представив: "Це мій син. В університеті навчається". Удавав, що пишається мною. А, може, й справді пишається? Не знаю. Але якби він не покликав, я до нього сам не підійшов би.

Сім'ї зараз нестабільні: розлученням нікого не здивуєш. Але я так розумію: розлучатися з дружиною — не означає забути про своїх дітей, вони ж ні в чому не винні. Повірте, дуже боляче, коли про тебе забувають, коли відштовхують. Тепер він став мені справді чужим. Навіть «тато» вимовляти важко...

Записала Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

І фанерою нас пугали

До 55-річчя Перемоги: солдатські історії

1943 року битва за Київ охопила й Житомирщину. Наш 574-й стрілецький полк обороняв плацдарм у районі Малинської паперової фабрики і шляху Малин —Радомишль. Вранці 16 грудня від Радомишля по обидва боки шосейної дороги в три ланцюги, повільно, з гуркотом на нас рухалися чорно-сірі німецькі танки. А позаду, горлаючи пісні, йшла ворожа піхота. Через деякий час з-поза основної маси танків, загрозливо наводячи гармату, вирвався на граничній швидкості хвалений фашистський «тигр». Офіцери штабу нашого полку підбадьорювали солдатів. «Не бійтеся, бійці! Беріть протитанкові гранати. Ми допоможемо», — казали вони нам.

Вночі до сараю, що знаходився позаду нас, було загнано наш танк. А поряд в кущах замаскували невелику гармату. Вона майже відразу вистрелила по «тигру». Але шкоди не завдала. Метрів за триста попереду нашої оборони на шосе був місток через болото. Вночі я бачив, як сапери, не шкодуючи вибухівки, його мінували. Коли німецький танк підкотив до містка, пролунав потужний вибух. «Тигр» злетів у повітря. А потім упав у велику вирву, що утворилася на місці містка. В цей час із-за ріки Ірша по чорно-сірих німецьких танках і піхоті вдарили наші «катюші». Півгодини ми чекали, коли спаде курява. А після цього за командою кинулися в атаку. Коли добігли туди, де були ворожі танки і піхота, зупинилися спантеличено. На місці німецьких бойових машин, що торохкотіли, валялися фанерні макети танків і розбиті мотоцикли зі знятими глушниками, на які їх було надіто. Напевно, не від доброго життя фашисти виготовили макети і відправили їх у бій.

Ця історія мала продовження під час визволення Львова. У лісі, в районі Дембі, де стояла німецька військова частина, ми захопили цілу майстерню з виготовлення фанерних танків з невідправленою на фронт продукцією.

Олександр ОВДІЄНКО.

Київ.

Кримінал

Фінал «уранової справи»

Вірмени Жора Аветисян та Азат Гегамян, переселившися до Росії, дізналися, що підвищений попит на чорному ринку мають радіоактивні речовини, й вирішили заробити. Разом із спільником ужгородцем Борисом Нікітіним придбали в Красноярську 24 кілограми природного урану, проавансувавши продавця десятьма тисячами російських рублів. Після реалізації товару мали виплатити йому ще суму, еквівалентну десяти тисячам доларів США.

Тож, упакувавши уран у саморобний контейнер із звичайнісінької автомобільної камери, сіли на потяг і дісталися Харкова. А звідти — до прикордонного закарпатського міста Берегового. Поселилися в готельному комплексі, й Нікітін одразу зв'язався із знайомим берегівчанином Петром Кручком, запропонувавши реалізувати уран по 35 тисяч доларів США за кілограм. Той погодився і знайшов покупця на два кілограми. Узяв указану кількість — відтоді «комерсанти» його тільки й бачили. Раптово зник і Нікітін. Жора та Азат, залишившись удвох, зберігали смертоносну речовину під ліжком у номері готелю. Але, побоюючись, що її можуть випадково виявити правоохоронці, закопали «контейнер» на клумбі поряд з комплексом...

Під час одного з рейдів працівники берегівської міліції виявили в сумці Гегамяна пістолет, набої до нього та бойову гранату із запалом і затримали Азата. Жора перейшов на іншу квартиру й перезахував урановий контейнер на городі у знайомих із села Бадалова. Господарі великодушно дали згоду, навіть і гадки не маючи, на яку небезпеку наражаються. Аветисян почав шукати «покупця» самотужки, відсипавши два кілограми урану у велосипедну камеру. Під час спроби передати його «клієнтові» був затриманий міліцією на автовокзалі в Береговому.

За протизаконні дії Берегівський районний суд засудив «бізнесменів» до семи років позбавлення волі з утриманням у виправно-трудовій колонії посиленого режиму з конфіскацією майна. Але крапку в «урановій справі» ще не поставлено. Днями затримано і третього спільника уранової оборудки — Петра Кручка. Ведеться слідство.

Іван ІВАШКОВИЧ,
прокурор Берегівського району, старший радник юстиції.

Закарпатська область.

Наречені Чорнобиля — й усі приречені

Квітень і Господиня розмірковують про сенс буття

Вистави

Життя серед тварин в радіації, що повільно знищує, спокійніше, ніж... серед людей у чистому повітрі. Така шокуюча правда про трагедію сторіччя, яку представив театральний колектив «Відродження» у трагедії «Наречені Чорнобиля» (п'єса Володимира Губарєва).

П'ять самоселок-жінок повертаються до рідних місць. Це п'ять трагедій. Господиня (Г. Балан) замість хреста молиться на саркофаг, бо там загинув син. Люба (К. Хроменко) 15-й місяць ніяк не може народити свого Михайлика. «Заполітизована» Микитівна (І. Колесникова) вже давно переплутала солодкі сни з жахливою реальністю. Надійка (Т. Бак) повернулася, бо відчула себе на «великій землі» не жінкою, а індивідуумом... Їхнє життя, що межує зі смертю, сповеляється за своїм літочисленням — роками мишей, птахів, мурах. Навіть молодий журналіст Чорнобиль на ім'я Квітень (В. Слюсаревський), який збирає матеріал для репортажу, нічим не може зарадити. Він посіяв хвилинну надію. Але й сам розуміє, що жінки, навіть його кохана Віра (Ж. Гриндей), вже давно приречені. Бо вони — наречені Чорнобиля.

Наталя ЯРЕМЕНКО.

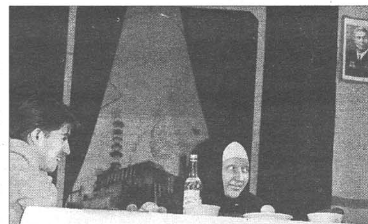

Фото Анастасії СІРОТКІНОЇ.

Кордон

Сіроманці допомогли митникам

Прикордонні пости на російсько-українському кордоні киянин Сергій К. передбачливо обминав десятою дорогою. І коли вже повірив у свою вдачу, дорогу йому раптом перепинив сумський митний патруль. А оскільки ця зустріч аж ніяк не входила в далекосяжні плани контрабандиста, він піддав газу своїй «ГАЗелі».

Погоня тривала годину. Опинившись у безвиході, контрабандист кинув автомобіля на дорозі, а сам, скориставшись вечірніми сутінками, зник у лісових чагарях. Та ненадовго. Вже вдосвіта Сергій К. добровільно віддався в руки своїх недавніх переслідувачів.

Зважитися на цей крок його змусила зголодніла вовча зграя, якій забажалося поласувати контрабандистом-невдахою.

— Краще бути засудженим, аніж з'їденим живцем, —зізнався він на суді.

Суд гідно оцінив і гумор, і протизаконні дії переляканого контрабандиста. Киянин отримав три роки умовно з конфіскацією всього товару, який «потягнув» на понад 150 тисяч гривень.

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

На 63-му році після важкої тривалої хвороби пішов із життя

ХОМИЧ МИКОЛА ПЕТРОВИЧ.

Все трудове життя Миколи Петровича було пов'язане з галуззю зв'язку, розвитку та вдосконаленню якої він віддав понад 40 років.

Трудову діяльність розпочав у 1957 році електромеханіком Кизлярської дистанції зв'язку. Пізніше працював у Київському державному проектному інституті транспорту. З 1968 по 1998 роки обіймав посади начальника Жовтневого телефонного вузла, начальника Київської міської телефонної мережі, начальника Подільського телефонного вузла м. Києва.

Світла пам'ять про **Миколу Петровича Хомича** — невтомного трудівника, турботливу, чуйну та добру людину — назавжди залишиться в наших серцях.

Колектив відкритого акціонерного товариства «Укртелеком» висловлює щире співчуття рідним та близьким Хомича Миколи Петровича з приводу його смерті.

Редактор номера Світлана ПИСАРЕНКО.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописи не рецензуються.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 179041.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311076.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 01008, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-63; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець – Верховна Рада України